

33. szám.

Augustus 17-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethető minden postahivatalnál és könyvtárnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Ahhoz, a kinél „a császárság a béke.“

Mig *ellenségül* hadainkkal szembe találtunk,
 Addig Benned volt bizodalunk, büszke reményünk,
 Most, ki *barátként* jösz, karjaid ölelésre kitérva;
 Félünk, s aggva tekintünk Rád, kérdezve, mi baj lesz?
 Akkoron így szóltunk: „*szeretett ellen!* ne pihenj, mig
 Jól meg nem vertél: — *ölj meg*: — hogy *újra szülessünk!*
 Most húzódozván, kérünk: „*óh szörnyű barátunk!*
 Csak Te ne *támaszsz fel*, mert érünk így a *pokolba!*“

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Irok a Bicsbül. It vagyunk már delegatio-
 ba. Teczik tunyi, ez olyan proba-rajxrat. Mozd
 kiprobalunk magunkat, hogyan tudunk kibi-
 külnyi az öszeveszisen?

De nem szabad titkozs tanacskozmanyok-
 at elarulnom, azir csak irok közösügyi ban-
 ketrül, a kit magyar miniszter urak atak dua-
 lisztikus delegationak.

Is asztat nagyon helyeslek, hogy mineke-
 löte hozza kezünk volna kiegyezishez, adig

igyunk; mert nem tudom, hogy ha elvigeztünk
 kiegyezist, lesz-i kedvünk inya?

Ő nagymiltosaga Lonyay volt hazi gazda,
 is ő szintolyan nagymiltosaga Gorove repre-
 zentalt hazi aszonysagot; ki izs valogatot kony-
 hajairt telyes dicsiretet irdemli. Nem tudom,
 kaposztasz ritezst maga csinyalta-i? de nagyon
 jo volt.

Szivilyezs hazigazdank igen elmisen leül-
 tete benünket asztalhoz, a mint szoktak monda-
 nyi „tarkazunk tarsasagot,“ egy frakk. egy

atilla; egy nimet, egy magyar egymazs melete. Job oldali szomszidnak, a hunan tal következte sorba, jutot nekem igen derik financiaér; ki nekem ebid alat in praxi megmutogatot, mi ez a quota-felosztazs? Halrul mind leszete hust, ot hata nekem csontot, salatarul leszete angolnat, ot hata nekem czikoriat, pastitombul kiszete ludmajt, ot hata nekem dragont. A müirt izs nagy baratsagot kötötünk egymasal. In dualismus kedviirt etem töltöt kaposztat spenotal öszekeverve, szomszidom viszont aldozatkiszsizgibül megpaprikazta maganak fagyfaltot. Egymazs elül megitunk bort sört, is eszt neveztünk Bruderschaftnak.

Sok mulatsagozs dolog törtinte velünk. Mikor ipen paradicsom martazst nyujtotam szomszidomnak, hogy vegye belüle, két légy, a ki csinyalta levegöben dualismust, eezere belepotyanta: „Ecce, montam szomszidnak, ez magyarul aszt jelenti: együt *legyünk* paradicsomban,“ mely vhez csinyalta nagy furorét nimeteknél, kik aszt mig nem olvastak löcsei kalendariumban.

Csak az hibazta nekem, hogy toasztot nem lehete mondanyi. In toaszt nilkül szomjazs sem tudok lenyi. Szoktam sorba köszöntenyi minden embert, ki van asztal melet is asztal alat, is

kaeskaringozs frazisok nekem szüksigesek concoctiora. Vigezetre migizs püspök ur ö nagymiltosaga fölemelte poharat, is monta dualisztikus toasztot, raköszöntve magyarul miniszterre: „uram, uram, Lonyay uram, szollok az urnak!“ is asztan folytata nimetül; a mi igen szip volt, is nagyon tezete nimet urasagoknak. No majd revanzsnaak, ha majd megind Becke miniszter ur fogja adnyi banketet, in mondok egy dualisztikus toasztot magyarul, nimet megszolitással: „mein Herr, mein Herr, miniszter mein Herr, ich fliege ihnen!“

Azutan következte fekete levezs, a ki melet kiszitunk egymasal *bike pipajat*, s vigezetre in dulci jubilo egymazst kölcsönösen tamogatva, hazavezetünk magunkat. Hanem, a mit a Hirnök írja, hogy „ömlött a draga nedv“, — a nem igaz; legalab in nem latam, hogy valamelyikünkön megtörtint volna. Söt elenkezöleg mondhatok, ezen financiaibanketen egy talban sem marata *deficit*, is egy vendig fejibe sem mente *plus*; is ha Lonyay-Becke urak *budgetja* izs oly helyezs felosztazsban riszesül paritas alapjan, mint a milyenben riszesült a *buddingja*, akor minyajjan meg lehetünk vele jól lakva.

alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon.

Menyházai levelek.

III.

Tollat ragadva, ugy bemártom azt
A tentatartó barna öblibe,
Hogy a papiron tengeráradat lesz,
S az eszmesajkák benne elmerülnek;
Álmélkodom, s a festett ujjakat
A mig törülöm, némán elmerengek,
Irnék, s egy árva rim tollamra nem jön.

E változást az „Üstökös“ okozta,
A melyre mostan rá sem ismerek;
Melyben a balga Marczy vén legény
Olyan kegyetlen, ugy ijesztgetődik,
Hogy töle még a vers is megreked.

Nem is hiszem, de még isten se adja,
Hogy ott komoly, nagy baj van — Marczikám,
Csak a poéták tarka serge végett —
Mint a verébre — csergetél ezuttal
Az Üstökössel, mit te alkotál,
Meg is szaladnak töle, én hiszem:

A versemények váza képtelenség,
Kukoricza nem embernek való,
Mester mögött nincs is orákulum,
A férj nem is kérd, a nő nem felel,
Olyan szegényke most az „Üstökös,“
Mint a huszárnak savanyu vize:
Se bor, se víz, csak kínlódik magában,
Mint a Szadován megzilált sereg,
Avagy minő új alkotmányra mostan
Szert tett Szadován Nagy-Lajthánia.
Van benne régi búcsú Hirnöküinktől,
A mely pedig már könyvben is virít,
S a rágalom már rája is csaholt.

Mondom tenéked Marczy vén legény,
Hogy ott egyéb baj nincs, nem is lehet,
Arról magyar nép tudni nem szeret.
De czélodat nem tévesztetted el,
Ha mesterünknek drága ajkíra

Édes mosolyt akarsz deríteni,
Pedig az ám nem oly könnyű dolog;
Emlékszem, egyszer megnevettetém,
Midőn a házról azt irtam vala:
Féltökben azt a jobbon megszavazták.

Mióta én itt Menyházán vagyok,
A régi restség úgy megszälla ismét,
Vagy oly erősen balpártú levék,
Hogy tollam egyszer balkezembe fogtam,
S a balfelöli porzós tálba mártám;

Kimélni épen semmit sem tudok,
Nem is tanulok addig egy betüt sem,
Mig mesterünk jó példát nem mutat.
Óh be szeretnék verset írni már!
Óh mint ohájtom Kakas Mártonunkat,
Tallérossinkat látni, hallani!
Add vissza nekünk öt hamar Füred!*)

Az ország kortese.

*) Itt vagyok már! de fránya sok poéta! ti is olyankor nem vagytok sehol, mikor kellenétek.

K-s M-n.

Egy bécsi lap levelezőjétől.

Tisztelt szerkesztő ur!

E napokban Tápió Bicskén összetört a szerkerem, s kénytelen voltam betérni a tisztelendő plebános urhoz.

Soha felvilágosodottabb pappal még nem találkoztam életemben. Valóságos szabadelvű, democrata ember.

Asztalán a Magyar Ujságot találtam és a Ludas Matyit két példányban. Mint káplánja megsugá, az egyik példányra előfizet, a másikat tiszteletpéldányul kapja, mint munkatárs és levelező. Az utóbbiban különösen ő írja azokat a gyönyörű szép, szabadságtól és szellemtől ragyogó verseket.

Szobája falain, arany rámában láthatók Kossuth, Garibaldi, Victor Emanuel és Ballagi Mór arcképei.

Könyvtárában Voltaire és Rousseau művein kívül, Renan összes munkáit pillantám meg maroquin kötésben.

És a mellett milyen tüzes hazafi! Esti 8 órakor egész házanépével a Szózatot énekeli; úgy kezd a vacsorához, melyben hat honvéd árvája is vesz részt, köztük két protestans és egy zsidó. Az utóbbinak külön főzet, hogy valóságos érzelmeit ne sértse.

Vacsora felett igen lelkesülten beszélt az olasz karbonáirkról. Utóbb azt is bevallotta, hogy a szabad kőművesekkel bizalmas összekötetései vannak. A zsidóemancipációt elmulasztatlan feladatnak nevezte, s az ezzel kapcsolatban behozandó polgári házasságból a papok nőstülhetésének corolláriumát is remekül kiderítette. Végre szidtuk mind a ketten a concordatumot: káplánnal együtt hárman.

Vacsora után elővett fiókjából egy aláírási ivet, melyen a honvédek számára gyűjt segélyt. Daczára a bevett jó boroknak, volt annyi önmérsékletem, hogy nem irtam alá többet ötven krajczárnál. A tisztelendő ur azonban a krajczárt kiigazította forintra, s azt saját pénztárából pótolta. Midőn azon megjegyzést tetém, hogy miért nem inkább Péterfilléreket gyűjt? igen elmésen felelél, hogy hiszen Péter is honvéd volt. Egész éjjel nem hagyott lefeküdnöm, hanem kedélyes kvaterkázás mellett fenn voltunk, és káplánjával felváltva, ki szinte igen kitűnő hazafi, anekdotákat mondogattak velem, a mik igen mulatságosak; de nem reprodákálhatók.

A reggeli harangszónál ismét a Kölcsey himnuszát énekeltük el. Itt valóban igen buzgó hazafiak laknak!

Azután meg a predikációját is meghallgattam, melynek az volt a tartalma, hogy a ki a baloldallal nem tart, az még a menyországba sem jut be. A ki pedig pecsovics, az excommunicáltatik.

Templom után aláírást gyűjtött a szélső baloldal számára benyujtandó bizalmi szavazatra.

Délután pedig hatalmas beszédet tartott a vallási türelem felől a bicskei olvasóköriben, s végül a pápa világi hatalmának tarthatatlansága felől kezdett el mindenfélét beszélni, melytől úgy megijedtem, hogy elosontam onnan, székérre ültem, és elvágtattam.

Hisz ez maga pater Passaglia!

Chrysostomus Lügewakker.

A jó pajtás.

— Látod te szegény ember, minek még a jégre eszuskálni? Már most kitörted az egyik lábadat. No de se baj, én majd olyan szépen ámputálom, hogy észre sem veszed; aztán legalább ezentul nem fog fájni ezen a lábadon a tyukszemed; s csak félpár eszimat kell viselned.

— Oh jaj! Ezer köszönet barátságodért.

Magyar Miska és Német Miska.

N. M. Legelőször is: engem ne híj többet Német Miskának, hanem Lajthántuli Miskának, — aztán majd én sem csúfollak téged többet Magyar Miskának, hanem Lajthánimnemi Miskának.

M. M. Jó lesz. Majd folyamodjunk a belügyminiszteriumhoz, nevünk megváltoztatásaért. Hát aztán?

N. M. Azután állapítsuk meg a quotát, hogy 100 forint státusadóssági kamatból ki mennyit vállaljon el?

M. M. No hát mennyit vállalsz el te Translajtháninának?

N. M. Én elválllok negyvenet.

M. M. Akkor én is elválllok Cislajthániára huszat.

N. M. Hát jól van.

M. M. Hanem ez mindössze csak hatvan, hát még negyvennel mi lesz?

N. M. Ezt fizesse *Ausztria!*

Mi a jelenség?

Az egyházi halottkém is volt egyszersmind, ki e hivatalára — külön is *belső embernek* tartván magát — rendkívül büszke volt. Egy alkalommal összehozta őt a

A jó pajtás.

— No kedves barátom, látom, hogy lábra álltál megint. Gyere velem a jégre koresolyázni megint. Majd én fogom a kezedet.

— Ugy-e? Hogy még ezt a megmaradt lábamat is eltöresd.

véletlen a szomszéd falubeli borbélylyal, ki szinte halottkém volt. E celebritással vágyván megismerkedni: keletkezett közöttük ilyen szóváltás:

— Hallom, urasága szintén halottvizsgáló is.

— Az ám — mond a borbély, csak hogy hm . . . hát talán . . .

— Az ám . . . én is az vagyok.

— No úgy hát mondja meg kolléga, hogy mi a halott jelensége? (a haláljelek).

— Biz uram, nálunk csak tíz krajczár. (t. i. ennyit fizetnek a halotti czédula megírásáért.)

Némely veszekedő filiszternek.

Ó miért bántjátok azt, mi tulajdonunk? Istentől adott, és karddal vett vagyonunk? Szünjék, haragotok . . . tudta azt minden kor: Felettetek állunk, mint az — érdemszobor.

Vágy azt gondoljátok: oroszánok vagytok. S megrendül az erdő, hogy ha két haragtok? Oroszánok vagytok?! Ó nem! csupán — baglyok, Kik a sötétségből a fényre huhogtok!

Mélységes politika párbeszédben.

„Felleg sincs : mégis esernyőt
Látok én az ön kezében!
Ugy cselekszik, mint e földrész
A szövetkezés ügyében.

A nagyobb nemzetesaládok
Egy év óta párt keresnek ;
Azt sem tudni a lapokból,
Hogy ki lesz az, a kit ütnek ?“

„Jaj barátom, elmaradtál
Kissé a politikába !
A körülmény, s nénye annak
A vén idő abba' bába.

A fejed se törd azon hát,
Párt valjon miért keresnek ?
Mert szagát előre érzik
A leendő bő szüretnek.

Nekünk jobb lesz félreállni ;
Marja egymást, a ki bírja !
Foldozás a dolga annak,
A kin'lyukgatott az írha.

A tapasztalás világos
Példát mutat a jövőre ;
Láttuk már mi, mily bozontos
A havasi medve szőre.

Béke legyen hát esernyőd,
Arról a jég visszapattan :
Másként, mint aezópi béka
Füvalkodva, — lész szakadtan.“

Purgányi.

Napoleon századában élünk.

A kis Aladár szüntelen háborgatá a kis Irmát ;
miután azonban már negyedszer húzá ki a pajkos fiu
csupa testvéri gyöngédségből a kötésből a tüt, a há-
romszori felszedegetésben megédzett türelem fonala el-
szakadt, s a kis Irma kezeckéje egyszer csak Aladár-
ka arcán termett.

Hogy azonban ez absolutisztikus „sine me de
me“ hibát helyrehozza a kis Irma, a csattanás után
azonnal hozzátevé : „kell pofon ?“

Történeti adoma.

A sokfélekép experimentált Magyarországnak
egyik experimentális korszakában oly férfit vala sze-
rencséje tisztelhetni belügyeinek élén, ki, magyar mág-
nás létere, arisztokratikus érzelmekben ép oly *szegény*,
mint katonai erényekben *dús*, s a magyar nyelvnek ma-
gas állásához *méltó* ismeretében volt.

A *magas* úr, alkalmilag bizonyos ügyesbajos félt
kihallgatáson fogadván, s a panasz orvosolhatlan bajáról
környező személyzetétől akként értesülven, hogy a
törvényszerű jogorvoslat annak idejében elmulasztatott,
a jogügyek körüli mély felfogását, s a hivatalos
stylusban jártasságát folytatandó, elintéző határozatát
ilyenkép formulázta :

„Hát miért nem *lebbezte fel* ?“

Ugy kell neki !

Ős magyar családnak csenevész magzatja,
Mint a cigányasszony szatying gyócs madzagja,
Végig heveredett ruganyos divánján,
Hirlapból valamit olvasni kívánván.

Édesapja bejön, — szemmeredve bámul,
Még „okos ember“ lesz olvasó fiából,
A mint jobban nézi, — fiát üti hátba,
Mert „Idők tanuját“ ő kezében látja.

Tyhü ! lánczos lobogós ! a ki vette adta !
Régi őseidnek te elsatnyult fattya !
Ezért járattalak drága oskolába ?!
Dobd el azt a lapot ! törlek pozdorjába !

Igy lopod az időt, — ezt kellett megérnem,
Orczád nem égeti a büntől szemérem ! ?
Szerelmes egy fiát úgy úgy elpáholta,
Megsiratták volna karzaton — páholyba !

Kálmán diák.

Megütötte a kő.

Megyei tisztujítás volt. Valami Keő, valami hiva-
talt akart nyerni ; ennél fogva csapraütetett valami négy
hordót. Ittak az atyafiak, s kiabálták erősen : „*ilyen kő,*
ilyen kő !“ Szegény Keő azt gondolta, hogy őt éltetik ;
pedig hát a gonosz nátiók a kezeikben levő palaczkokra
mutogatva mondák „*ilyen kő*“ (kell) ... Mikor aztán
látta, hogy megbukott, szólt keservesen :

— Megütötte biz azt a menykő !

A mi halad, el nem marad.

Egyházkerületi főgondnok választáskor *egy öreg ur* informálgatá hveit, hogy Lónyaira szavazzanak.

- Már mi csak Tiszára szavazunk.
- De lám, Lónyay miniszter, Tisza pedig —
- No hiszen Tisza is az lesz.

Petersilka Katalin.

(Ó angol ballada.)

Feltörve az ajtó,
Feltörve a bolt;
És vérbe borítva megölve
Elisabetha Kolb.

* * *

„Petersilka, Petersilka,
Arczod miért oly halovány?”

„Sok krumplit ettem délelőtt,
Az árthatott meg úgy talán.”

„Petersilka, Petersilka,
Arczod miért oly bánatos?”

„Eltörtem a pecsenyés-tálat,
És annak ára öt hatos.”

„Petersilka, Petersilka,
Honnét való e száz forint?”

„Kezemen volt a konyhapézn,
És abból raktam félre mind.”

„Petersilka, Petersilka,
Mitől véres a jobb kezed?”

„Egy csirkét öltem délelőtt,
És vérrel az beferteztet.”

„Petersilka, Petersilka,
Te vagy a gyilkos! — és ne hidd,
Hogy elhisz ily bolondokat
A Wiener Criminalgericht!”

K—l J—s.

A város-ligetben.

(Augustus táján.)

Itt kinn a városligetben
A tó partján üldögélek.
Unatkozom, nem is csoda,
Alig jár itt egy pár lélek.

Aluszik az omnibuszló —
A kocsis is a szekeren —
Itt egy ásítózó drabant —
Ott egy ütött-kopott erény.

Mivé lett a városliget?
Hol vannak a szép alakok?
Selyemruhás úri hölgyek,
És a robogó fogatok?

Hol vannak a szép leánykák,
Ezek a szelid bárányok?
Bokor mögött lesen állva,
A czwickeres oroszlyányok?

Hova lettek? — Mind elmentek
Ki Füredre, ki Parádra;
Itten csak az életuntság,
S az unalom maradt hátra.

Néha jön csak szép lány, a kit
A véletlen köztünk felejt,
Az is a búzáról beszél,
Mert hát biz ő „ünzere Leut.”

Ott kullog egy pár öreg ur,
A kezükben esti Lloyd;
Látszik rajtok, hogy jól tudják,
Hogy mi az a hömorrhoid.

Nini, mi az? — itt egy dandy,
Gyönyörű vékony lábszáru,
Párisból jött, fürdőre megy:
Csak olyan *transito-áru*.

... Aluszik az omnibuszló —
A kocsis is a szekeren —
Itt egy ásítózó drabant —
Ott egy ütött-kopott erény.

K—l J—s.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Már mi addig ne monjunk többet a vízbe, a míg tiszt nem tudunk, s ne menjünk addig háborúba, a míg nem győztünk.

— — (Ki volt az idén Füreden a fürdőkirály?)
Senki sem, az idén republikános fürdőszezőnünk volt.

— — (A Deutsch-testvérek megszüntették a hirlapjukat.) Jobb szeretném, ha a Szerb-testvérek, meg a Román-testvérek szomorítanának meg bennünket ilyen gyászhirrel.

— — (Nem iszik kend egy kis papramorgót?)
Köszönöm: ma már olvastam egy Csernátony cikket, s annál hatalmasabb papramorgót kívánni sem lehet.

— — Heves megyéből irt egy fiatal ember a „Hön“ szerkesztőjéhez egy levelet, melyben ajánkodik, hogy ő egymaga, akár gyalog, akár lóháton, kész száz ellenséget levágni, mert rettenetes az ő ereje. Hát csak csinálják meg hamar azt a háborút, s mutassák meg, hogy melyik az ellenség? hogy ő a maga száz emberét kivághassa belőle; mert az ő ereje rettenetes. Egyelőre nem tanácsolhatunk neki okosabbat, mint hogy menjen el a bécsi delegátióba, s húzza ki a helyükből a német rajxrátokat.

— — Furcsa dolog ez itten Pesten! A Ferencz város igen radikális ellenzéki város, a József város szinte igazi baloldali város; hanem a kettő együtt mégis csak Ferencz-József város, mikor t. i. a követválasztásokra kerül a sor.

— — Kossuth Lajos védelmére Majláth Kálmán is irt egy röpiratot. (De már ezt a megbántást Kossuth csakugyan nem érdemelte.)

— — Hogy milyen nagy a luxus Füreden, abból is megítélheted, hogy egy asszonyosság, megbetegedvén,

Bécsből hozatta le magához Skoda orvostudort, s ez egy konzultáció belekerült neki hatszáz pengőjébe. (Ejnye, annak ugyan igazán drága lehet az élete.)

— — Egy régi nemesi levelet láttam nem rég, mely még kutya bőrre vala írva, annak a margójára valaki ezt a tréfás verset írta:

„Minek hányod veted a nemes-levelet?

Holott az még ugat, s veszekedik veled.

Egy Mátyást illetnek czifia márványkövek.

Neked elég lesz majd egy fekete czövek.“

— — No iszen lesz öröm Bécsben, hogy valahára Bismarcknak is a körmére koppintottuk! (Hogy hogy?) Hát a vasuton a waggon ajtajához odacsapták a négy ujját; már most a bécsiek egyideig biztosak lehetnek, hogy az ujjait nem fogja idegen birtokok után kinyujtani. Hanem viszont a berliniek meg rewanzsot kaptak abban, hogy az osztrák főkancellár kiesett a nyeregéből, és megbukott.

— — Schmerling, a hajdani osztrák Karamustafa, még maga dicsekszik azzal, hogy „egészen jól érzi magát, a mióta nem kell a rajxrátban komédiát játszania.“ Ugyan kérjük, ha elismeri, hogy komédiázott, a tapsokkal adósok maradtunk, jöjjön ide; hadd adjuk át.

— — (Valjon hogy jöhettek a párisiak arra a bolond gondolatra, hogy Deák Ferencz arczképét Lopez helyett árulják?) Könnyű volt a tévedés, miután Deák Ferencz semmi érdemrendet sem visel, a tolvaj Lopez pedig, mint Párisban nagyon jól tudhatják, a francia becsületrend közep keresztjével büszkélkedik.

Isztrikucz és Nasszalmiceszkul.

I. Te! Az a multkor itt járt muszka jó barátunk azzal biztatott, hogy az orosz hatalom meg akar szabadítani bennünket attól, a mi a vállainkat nyomja. Valjon mit értett alatta?

N. No, az én vállamat nem nyomja más, mint a szüröm, meg a tarisznyám; valjon nem attól akar-e megszabadítani?

Epigramma.

Éljen az a Borsod,

Ki nem tör a kormány orra alá borsot!

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 19. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.